رسالہ یوسف

از

منشی سردار متخلص بہ صادق

ریلیجس بک سوسائٹی
انارکلی۔ لاہور

بار اول ۲۰۰۰ ۔ ۱۹۲۳ء ۔ قیمت

P. R. B. S. LAHORE.

خدا دی حمد
اُہدے
کماں دے کارن

اوّل حمد ستّار غفّار نائیں عالم جس نے ہے اوادان کیتا
سب کجھ جہان دے وچ ہے جو چھپیاں دِناں وِچ پیدا رحمان کیتا
پہلے پہل خُدا نے مہر سیتی پیدا قُدرتیں زمیں آسمان کیتا
پہلے نور پِھر فضا دے پانیاں نوں وکھو وکھرا اوس نے آن کیتا۔
کجھ فضا دے ہیٹھ کجھ اُتے پانی کر کے وکھرا اوس دھیان کیتا
پانی ہیٹھ اسمان دے جو ہیسی کٹھا قدرتی اِک جا آن کیتا
باقی خشکی دا حِصہ جو وکھ ہویا اُہدے لئی اِہ رب فرمان کیتا
دھرتی واسطے وسوں انسان کیتی پھلاں پھلاں دے نال اوادان کیتا
کٹھے پانی جہاں اِک تھاں آن ہوئے اُہدا نام سمندر رحمان کیتا
مگروں چن سورج اتے سب تارے ویلے وقت دا اِہ سمیان کیتا
جانداراں تے رینگنے والیاں دا جوڑا جوڑا سی اوس نے آن کیتا
اُڈن والے وِچ پانیاں رہن والے جنس جنس دا چہ نشان کیتا
تا لے کیڑے مکوڑے مویشیاں نوں ودھن پھلن لئی وچ جہان کیتا
مگروں آدم نوں اپنی شکل اُتے پیدا کرن دا اوس دھیان کیتا
مٹی لے کے اِک بنا پتلہ ساہ پھوک کے جیوندی جان کیتا
سارے پنچھی پکھیرو تے ڈھگراں تے آدم سب اُتے نگہبان کیتا

حضرت آدم نُوں کُل مخلوق اُتے اللہ پاک نے عالی شان کیتا
دھن دھن خدا دے کارخانے وڈی شان دا پیدا جہان کیتا
کرے صفت ثنا جہان اُہدی جنہے جگ سارا آباد ان کیتا
تقویٰ رکھ نوں صادقا اوس اُتے تیرے بچن دا جن سمیان کیتا

یعقوب دا حال

سنو اک بزرگ دی گل مٹھیوں رہندا اوچ اُہ دیس کنعان آہا
اُہدا نام یعقوب مشہور ہے سی اُہنوں جاندا کُل جہان آہا
اسرائیل یعقوب دا نام دوجا جہڑا بخشیا رب رحمان آہا
باراں اوس دے پُتر مشہور ہے سن جہڑے رہندے سے وچ کنعان آہا
دن رات اُہ رب دا نام جپے رکھے رب دی طرف دھیان آہا
نیک نیکیاں نال بھرپور رہو یا صاحب عقل شعور دی کان آہا
دِتی نعمتاں رب ہزار اُہنوں اُہدا رہندا اسی اُہ نگہبان آہا
صادق ملک سارے مشہور ہو ون خاص رب دے نبی سلطان آہا

یُوسف دا حال

کرنا یوسف دا شوق دے نال یار و باپ رنگ برنگ بناؤندا جی
نت یوسف نوں بہت پیار کردا نال پیار دے کول بہاؤندا جی
کدے پیار سینی کدے پھر سینی باپ یوسف نوں کم لگاؤندا جی
نُور بیکرسی سوہنا جوان یوسف سارے لوکاں نوں چنگا اُہ بھاؤندا جی

ستاراں وڈیاں دا یوسف جد آن ہویا اجڑ بھائیاں نال چرانداجی
باجھ نیکیوں بھائی بحکم کردے یوسف باپ نوں آن سناوندا جی
کدی مت بھراواں نوں دے یوسف کدی مٹھی زبان سمجھاوندا جی
دلاں وچ کرودھ کمان بھائی صادق یوسف نہ دل وچ لیاوندا جی

یوسف دے سُفنے

غیبوں سنتیاں رب نے اک راتیں سُفنا یوسف نوں اِہ دکھایائی
واڈھی کرن دے واسطے بھائی باراں اک کھیتر نوں ہتھ چالایائی
بھریاں بنھ باراں سیریں دھرن لگے ہُن چلوں دا ویلا جد آیائی
اُہدی بھری اسمان ول کھلی ہوئی باراں نیوں سلام بلایائی
دوجی ہور اچنبے دی گل دیکھو سُفناں ہور عجیب ایہہ آیائی
چن سورج تے یاراں ستاریاں نے میں نوں نیوں سلام بلایائی
سن کے باپ ایہہ گل حیران ہویا آکھے بیٹیا کیہ دل سمایائی
خفا ہو کے یوسف نوں جھڑک دتی تینوں بادشاہ کن بنایائی
مائی باپ تیرا تے بھائی تیرے اُہناں سبناں ہتھوں توں سوایائی
یوسف بال موانڑا ہور لایا صادق اگ تے تیل چاپایائی

یوسف دا بھراواں کول دوتین نوں جانا

اجڑ چھیڑ پالی چلے سکم وسے چھڑے چارن نوں اجڑ سنبھال پیارے
گذرے دن جاں بہت نہ گھر آئے باپ کردائی فکر خیال پیارے

کول سدکے یوسف نوں کہے بیٹا تجھ بھانیاں نداچتہ بے حال پیارے
یوسف باپ دے آکھے نوں من لیا تریا گھر تھیں ہیرنکال پیارے
جیلے وچ گیا بیلی وانگ شیراں جویں آہناں نوں جھگڑے کمال پیارے
بجلی پھوہڑے کھانے وچ خملاں دے بھوند اپڑے دور لکھیاں پیارے
راہیاں پاندیاں وانگ نہ او چلدا نہ سی راہیاندی آہدی چال پیارے
راہ چھڈ نٹھے او کراہ جاندا اک آدمی پچھدا حال پیارے
آکھے سن یار اکیہ بنی تینوں کیہ بے گیا تینوں وبال پیارے
پچھے راہ کیوں چلنائیں پچھیا اوئے ناہیں راہیاں والی تیری چال پیارے
کدھروں آیا ہیں کدھر توں جاونائیں کہڑے پنڈ گراں دا لال پیارے
یوسف سن آکھے گئے منڈا اوئے میرے بھائی چارن ایدھر مال پیارے
میں تاں دیر تھوں آہناں نوں ٹولناں ہاں کر دا بیلیاں وچ تلن بھال پیارے
جیکر پتہ ہووے مینوں دس یارا کدھر چار دے نی میرے لال پیارے
اوس آکھیا جا دو تین بیلی اوتھے بھائی چارن تیرے مال پیارے
صادق سن کے گل اوہ رواں ہویا قدم چکدا ہو نہال پیارے

یوسف دا بھراواں کول اپڑنا

یوسف دوروں اکلا جاں آہناں ڈٹھا قتل کرن نوں ہوئے تیار سائیں
کوئی آکھدا خواب تتان والا اہنوں مار یئے سٹیئے مار سائیں
یوسف چلو چلی چل یا سن تجا بھائی جان دے سے طلبگار سائیں
آکھن آگیا اِہ لوتشاہ ساڈا کئی کرن دریل نہ چار سائیں
کوئی آکھدا ماریئے ایس نائیں کوئی آکھدا کرو نہ وار سائیں
آکھن اِہ فریب بنا لیساں گیا اوسنوں پاڑ بگھیاڑ سائیں

سُنڑے ایس دے ویکھانگے سچ ہوندے جیہڑے ایس دستا دس وِ ادیاں
صادق ربدا خوف نہ مول اُہناں ہے سن بڑے بیدردمکا رسائیں

بھِراروبن دی صلاح

روبن سوچدے نال وچار کیتی آکھے گل تاں کوئی بنا دیئے
بھِراؤ مُنڈے نوں ماریئے مول نائیں اُٹھے کھوہ دیوچ سن پا دیئے
اصل گل نہ روبن دی مول تاڑی اوسدی رمز سی اُہنوں بچا دیئے
عقل نال صلاح اون اِہ دتی یوسف خونیاں ہتھوں بچا دیئے
اُتھے ساہ لیندا صبر مول نائیں کیکر بنے سبب بنا دیئے
روبن کیتی دلیلاں وڈراں لگا زندہ یوسف نوں کویں چھڈا دیئے
آکھے باپ دے کول ہیں لے جاواں زندہ یوسف نوں ڈھنگ لگا دیئے
صادق یوسف نہ کوئی قصور کیتا آکھن ویر دی اگ لگا دیئے

یُوسف بھِراواں کول اپڑدائے

یوسف بھائیاں نوں آ بلایا جاں اُہناں تتھے تے تیوڑیاں پائیاں نی
کُرتا رنگ برنگ اُتار لیتا اُہنوں بنھ کے پائیاں بھاہیاں نی
کھوہ سٹیا درد نہ مول آیا رو رو یوسف دُہائیاں پائیاں نی
صادق کھوہ پا کے روٹی کھان بیٹھے اوسدے مُنہ تے اُڈن ہوائیاں نی

یوسف نوں اسماعیلیاں دے ہتھ ویچنا

اک تقافلہ آیا سوداگراں دا جلعادوں کرکے دھائیاں نی
بوریاں اوٹھاں تے لدکے اوہناں نے چیزاں دیس بیس دیاں پائیاں نی
مُر روغن بلساں تے دارچینی بھر بوریاں اوٹھاں تے پائیاں نی
دوروں دیکھ یہودا یکار آکھے ڈاراں اوٹھاں دیاں نوائیاں نی
کرکے فکر وچار اِہ دل اندر اساں کیتیاں کیہ کمائیاں نی
بھائیاں نال یہودا نے بیٹھ کے تے آپو وچ صلاحاں پکائیاں نی
خونی خون کرکے بنو سول ناہیں بھائیو میریاں ہور صلاحیاں نی
بھیڑے عمل تھیں کجھ نہ نفع ہووے میرے دل دے وچ سمائیاں نی
جیکر منو تاں گل میں دس دیساں میرے دل دے وچ جو آئیاں نی
بھائیاں سن سوال قبول کیتا آکھن دسو تاں کیہ صلاحیاں نی
تیری گل تے کراں گے عمل سبھو اِہ آکھیا ساریاں بھائیاں نی
آکھے یوسف نوں کھوہ وچوں کڈھ لیئے اِہ منیا ساریاں بھائیاں نی
اوٹھاں والیاں دے ہتھیں ویچ دیئے اِہ گلاں دل میرے وچ آئیاں نی
کڈھ کھوہ وچوں یوسف ویچیو نے کھادا ترس نہ مول اہناں بھائیاں نی
وِیہاں روپیاں تے یوسف نوں ویچیا نے اوہناں کیتیاں بے پروائیاں نی
صادق بھائی تے ظلم کمائیو نے لکھ یوسف دیندا دوہائیاں نی

روبن دا یوسف نوں کھوہ وچ نہ ویکھنا

روبن کنڈھے کھلو کے کھوہ اُتے نیوں نیوں کے جھاتیاں پاوندا ئی
زاروزار پکار دا مار دھائیں ہیوں یوسف تاں نظر نہ آوندا ئی

آکھے یوسف خواب میں دیکھے کیتے ایتھے پھند نہ کوئی بن آوندا ای
جا کے باپ نوں ہن کیہ دساں جیوڑ دا تے غوطے کھاوندا ای
سر خاک کرکے دل چاک کر کے چھیتی بھائیاں ول آہ آوندا ای
صادق یوسف نہ کھوہ دے وچ ڈِٹھا زخم یوسف دا سینے تے کھاوندا ای

بھراواں دی صلاح

بھائیاں بیٹھ کے اِہ تجویز کیتی کوئی مکر فریب بنا لیئے جی
ساڈے باپ نوں خبر نہ مول پہنچے کسے لیلے تے چھری چلا ییئے جی
لہو بھیڈ دے بچے دا اسیں لئے کُرتا یوسف دا وچ ڈبا ییئے جی
اُہنوں خون دے وچ ڈوبا لیئے گھر باپ نوں جا وکھا ییئے جی
یوسف کسے بگھیاڑ نے پاڑ کھادا اِہ آکھ کے جان بچا ییئے جی
بلدی اگ تے تیل نہ پئے جائے پانی پا کے اسیں بجھا ییئے جی
گھر خبر نہ ہوسی کجھ باپ تائیں اِہ مکر بنا سمجھ لیئے جی
باجھ پھند دے کوئی نہ ٹھگ چلے ایسا فن فریب بنا لیئے جی
واہی گل بھی مول نہ کوئی بولے اِک ٹھگ دی گل بنا ییئے جی
صادق مکر فریب بنا کرکے اصل گل اُتے پردہ پا ییئے جی

بھراواں دا لیلے نوں حلال کرنا

لیا بھیڈ دے لیلے دا خون بھائیاں کُرتا یوسف دا وچ ڈباوندے جی
ہنجو کڈھ کے سِراں تے پا گھٹا گھر باپ نوں آ وکھاوندے جی

یوسف پاڑ کے جھگا دکھادا ڈاہڈا جھوٹ طوفان بناوندے جی
کرتا یوسف دا خون دے نال ڈبا اسیں بھلیوں بھولیا وندے جی
سانوں یوسف عزیز نہ کیتے تیجا دوش تسیں کیوں لاوندے جی
صادق عمل ابلیس دا کریکے جھوٹھی موٹھی دے ناوڑے پاوندے جی

یعقوب دا یوسف دے کرتے نوں ویکھنا

کرتا ویکھ یعقوب نوں ڈوب پیندے رو رو آکھدا یوسفا مارگیوں
پتہ مُندا تاں مول نہ گھلدا ایں کیسے گرگ دا ہو شکار گیوں
ڈوتی ویلے دا پتہ نہ مول مینوں تیر سینے دے وچ توں مار گیوں
پرت آوندوں یوسفا پھر پیٹھے آئے دس کے نہ بیٹا سار گیوں
لقمہ جا بگھیاڑ دا توں ہویوں مینوں غم دے نال نگھار گیوں
صادق زخم کلیجے دے وچ لگے مینوں ہجر دا لا آزار گیوں

یعقوب دا ورلاپ

ینت ویکھناں یوسفا راہ تیرا کد بیلیوں آویں دلدار بیٹا
کہڑے راہ گیوں کہڑی دل گیوں کد ملینگا دس غمخوار بیٹا
چھڈ رو ندیاں تے کرلاندیاں نوں لمبے پینڈے دا دتو ٹی لار بیٹا
ساری عمر دا روگ لگا گیوں میرے جی نوں نہ قرار بیٹا
رو رو پیر گنگا میری اکھیاں دا میری سار نئیں اک وار بیٹا
ملک الموت دے لارے تے بیٹھ رہنا صدقہ جان ہے نئیں انکار بیٹیا

صادق نعمتی غم دے نال جاسے وِ ہا جیون داہیں درکار بیٹھا
گور وچ اُتراں مینوں آن ملاں کسے دن دسے جیون دی لار بیٹھا

یعقوب نوں پُتراں دِھیاں دا تسلّی دینا

دھیاں پُت تسلیاں دین کارن باپ کول آون وار و وار میاں
کیکر ہون تسلیاں باپ تائیں یوسف باجھ نہ مُول قرار میاں
آکھے درد کلیجے نوں کھاؤندا اے چھُری لنگھ گئی سینے پار میاں
مینوں یوسف دا نِت ہے غم رہندا کیکر دور ہووے دلدار میاں
میرے کول رہندا نت شاد ساں میں غم کیتا ہے مینوں بیمار میاں
جیکر مِلے یوسف درد دُور ہوون کرے میرے تے رحم ستار میاں
مینوں صبر قرار نہ مُول آوے باجھ یوسف دے ہیں لاچار میاں
صادق غماں دے وچ ہے رُڑھ گیا مینوں دتّی نصیبے نے مار میاں

یوسف مصر وِچ ویچیا جاندا اے

یوسف بیٹا یعقوب دا مصر اندر وانگوں بردیاں پیا وکاؤندا ئی
فوطیفار یوسف تائیں مُل لیکے روکڑ ہتھ سوداگراں پاؤندا ئی
گھر یوسف نوں آندا غلام کرکے وانگ ٹہلیاں کم کراوندا ئی
کم اوس دے اُتے کمال برکت رب اوسنوں آپ ودھاؤندا ئی
یوسف ٹہل کردا فوطیفار سندی نال خوشی دے کم چلاؤندا ئی
فوطیفار آکھے چھڈ ٹہل یوسف میرے جیونہ چنگا اِہ بھاؤندا ئی

گھر بار دا توں مختار سہی یوں فوطیفار راہ گل سناؤندا ای
گھر مال متاع سب ہتھ تیرے فوطیفار راہ کم بتاؤندا ای
کر کے کم ایمان دے نال یوسف کوئی غیر خیال نہ لیاؤندا ای
کر دا یاد اوہ رب نوں ہر ویلے اُہدے وکوں نہ چت ہٹاؤندا ای
رب نال ابراہیم اسحاق جیویں تویں یوسف کھوں دور نہ جاؤندا ای
نیک خصلتاں نال بھرپور آمانت رب دا نام تھاؤندا ای
چھوٹی عمر سی وچھڑیا باپ کولوں اُہنوں رب غلام بناؤندا ای
یوسف نال خدا پریت لائی صادق اوسیدے گیت نت گاؤندا ای

فوطیفار دی عورت دا یوسف اُتے عاشق ہونا

فوطیفار دی رن کنیزڑی سی سوہنا دیکھ یوسف بے حال ہوئی
سینہ اگ فراق تے تاپا سُو صورت یوسف دی ویکھ نڈھال ہوئی
سکھ چین دن رین نہ مول اُہنوں بناں ڈِٹھیاں جان وبال ہوئی
آکھے یوسفا چھیتی تے آ میری تیرے نال ہے جان وصال ہوئی
جیکر نہ آویں یوسف چھیتی اُتے میری زندگی خواب خیال ہوئی
صادق صدق کُٹھا ایس رن دا بے اُہدی زندگی ہُن محال ہوئی

جواب یوسف

یوسف آکھدا اوسے جواب اُہنوں ایڈا پاپ اپرادھ نہ سُول کریئے
ایڈی وڈی بدذاتی ہیں کیہوں کہ ساں ایسی گل تے کدی نکّن دھریئے

ایسی بدی دا کم نہ بھول کریئے سیئے رب قہار تھوں نت ڈریئے
کر کے کار شیطان دے صادق تا اوئے کیوں اینویں ان آئی دی موت مریئے

پچھی رن دا یوسف نوں گھر دے اندر پھڑ لینا

اس روز اکیلڑی گھر بیٹھی یوسف کم کسے اندر آؤندا سے
پھند مکر فریب نہ جاندا اسی اندر پھس کوتڑا جاؤندا سے
من عورت دے جو سی آکھ ڈٹا یوسف اکھیاں بھول نہ چاؤندا سے
پلا اوس نے یوسف دا پکڑ لیتا پر اوہ زور کر کے نکل جاؤندا سے
ہتھ چھڈ پیڑا آپ نس جاندا جویں داہڑوا گے جو بھاؤندا سے
جہدی رب دے ہتھ وچ لج ہووے اہنوں صادقا رب بچاؤندا سے

یوسف دی ثابتی

کاہنوں چھیچ تے پیڑ لگادیاں دور ہواں نہ تیتھوں غفور سائیں
دل ثابتی کدی نہ ڈول سانگا تیرے در تھوں جاواں نہ دور سائیں
ایس ہنگ دے وچ نہ بھول آواں ایڈ اکراں نہ میں قصور سائیں
تیرے فضل تے کرم دے نال صادق دامن رکھانگا پاک ضرور سائیں

یوسف دی دعا مصنف دے مونہوں

یوسف کرے دعا خدا کولوں توئیں عاصیاں دا مددگار سائیں
میں تاں ماریا تاں وچھوڑیاں دا کوئی نہیں میرا غمخوار سائیں

ساک انگ نہیں کوئی سنگ میرے مینوں باپ نے دتا وسار سائیں
واہ واہ بے پرواہیاں تیریاں نی کہڑے حال ہیں کراں اظہار سائیں
نہ کوئی باجھ تیرے میرا حال جانے بناں بھائیاں ہیں دکھیار سائیں
کیکر ہو بیگانیں وچھنیاں داغماں جند کیتی اوازار سائیں
کتھے جا کوکاں کائی جا ناہیں نہ کوئی باجھ تیرے ہے یار سائیں
ویلا دکھاندا بنیا ہے میرے اتے صادق رب غفار ستار سائیں

بدذات عورت دا یوسف اُتے تہمت لاؤنا

محلیں آن سردار نے پیر دھریا اگوں تہمت دا اِہ طوفان ہو یا۔
رن آکھدی جنہوں گھر سونپ دتو میرے پلنگ ول اوسدا دھیان ہو یا
گھر رکھیں عبرانی نوں توں بردہ اِہدا کوئی نہ تھاں مکان ہو یا
بچ ایس اساڈڑی لاہ سٹی شرم رکھے ناہیں نافرمان ہو یا
نال کدھ کے پیڑا وکھا دتا خاوند ویکھ پیڑا تھروان ہو یا
طعن برا اِنزیمت دا مرد تائیں مرد سوئی جو مرد میدان ہو یا
اس بردے دا کر علاج چھیتی برا ہوسی جاں بھیت عیان ہو یا
صادق ساریاں گلاں نوں بھول ناہیں کیکر دساں ہر جبر ایہان ہو یا

یوسف دا قید سے پینا

سن کے گل سردار نوں چڑھے غصہ اوسے ویلے چا یوسف بلا یائے
سونپ بھیڈ نوں تھہ قصائیاں دے یوسف قید دے وچ چا پایائے

جیہڑے جیل خانے رہندے شاہی قیدی اوتھے یوسف نوں سُرت پچھاتا یائے
مہربان داروغے نوں رب کیتا رب آپ سبب بنا یائے
کجھ آپ داروغہ نہ کم کردا سب یوسف دے ہتھ کم پا یائے
کم کاج کردا یوسف سب چنگے رب کیتا اعتبار سوا یائے
نہ کوئی دوش قصور گناہ اُہدا ایہے دوشے نوں قید کرا یائے
پھل پان گے اپنی کیتیاں دے صادق جنہاں نے عیب کمایائے

شاعر دا مقولہ

توبہ تائب زنانیاں ڈاڈیاں نتھوں جھوٹھی بات نوں سر چڑھاندیاں نی
رتی گل بنان پہاڑ جیڈی تھی ندی نوں گار ڑھاندیاں نی
ہیرودیس دے سرتے پا جادُو نیچے نبی دا سر کٹواندیاں نی
سلیمان دی عقل تے پا پردہ دل رب دی طرفوں ہٹاندیاں نی
سلیمان سی دانشی جگ اندر اُہدی دانش نوں خاک رلاندیاں نی
اِہ رناں بتیریاں صادقاں نوں بناں ہوت دے ہی مرواندیاں نی
وار وار جاپیئے انہاں تہمیاں دے ادّھے کھوہ وچ زہر گھولاندیاں نی
یوسف جیہاں دی صادقا جا کیہ سی وڈے ویاندی ہوش گواندیاں نی

فرعون دے دو قیدی نوکراں دا حال

دو نوکر سے شاہ فرعون دے جی اک روٹی پکائے صبح شام میاں
دوجا نوکر شراب پلان والا بھر کے دیندا سی نت اوہ جام میاں

کوئی کم بُریائی دا اُہناں کیتا جِہے کم دا بُرا انجام میاں
جیہے یوسف نسی قیدے اوتھے جا پایے. اپنے بندے سے نال آرام میاں
اِک رات تکتے دوہاں خواب ڈِٹھی آکھن ہووسی کیہ انجام میہاں
پریشان ہوئے فجرے اٹھ صادق دل ہویا بہت بے آرام میاں

نان بائی تے ساقی دے سُفنے

فجرے اُٹھدیاں یوسف اِہ پُچھدے لئے تسیں کا سنوں اج اُداس ہوئے
آکھن رات نوں خواب حضور ڈِٹھے گُم عقل دے ہوش حواس ہوئے
ساڈی کوئی تعبیر نہ سمجھ آوے سوچ سوچ کے سخت نراس ہوئے
یوسف آکھے تعبیر خدا دَسّے تسیں ایس طرح کیوں بے آس ہوئے
جانی جان خدا سب جاندا اے سارے کار رتسا ڈڑے راس ہوئے
صادق اُہناں تھوں بھیت کیہ رہے گُجھا جہڑے خاص خدا دے داس ہوئے

ساقی دا سُفنا

ساقی ادب تعظیم دے نال بہکے سُفنا یوسف نوں آکھ سناوندا جی
بُوٹا داکھدا ویکھیا خواب اندر غوطے جی اِہ ویکھ کے کھاوندا جی
دانے پکے داکھ دے رس بھجے میرے جی خیال اِہ آوندا جی
بھر کے جام اک رس نچوڑ کے جی شاہ مصر نوں میں پلاوندا جی
یوسف ساقی نوں دے جواب آکھے تجھے دن شاہ مصر بلاوندا جی
اُہدی سال گرہ دا دِن یارا شاہ خوش ہوونیوں سدا وندا جی

پھر اہ جام جو داکھ دا رَس بھر یا پی کے شاہ پسعد لیاوُندا جی
درجہ مِل جاسی تینوں پہلیا اوسے تیری رب مُراد پُچاؤندا جی
شاہ مصر دے کول توں جدوں جائیں یاد کریں ہن جو میں سمجھاوندا جی
گل میری فرعون دے پاس کرنا یوسف نال تاکید فرماوندا جی
آکھیں کڈھ پردیسی نوں قید وچوں مہر مَن جے رب تدھ پاوندا جی
ہیں دیس عبرانیاں رہن والا ایتھے رہن نوں جی نہ چاہوندا جی
آکھوں مینوں چُرا لے آئے ایتھے عکسے عیبوں نہ ایتھے میں آؤندا جی
ایتھے پرکھیا کسے نہ مُول مینوں فوطیفار چا قید کراؤندا جی
بھائیاں ویچیا ہتھ مدیانیاں دے فوطی فار خرید لیاوندا جی
گھر بار دا کم چا سَونپیا سُو ہوش نال میں کم چلاؤندا جی
آہدی رَن گیتی لے مکر کیتا بندی خانے دے وچ پُچاؤندا جی
مینوں بندیوں کڈھ شتاب شاہا بندی وان اِہ عرض سناؤندا جی
مائی باپ پیارا وچھنیائی نہ کوئی بھین بھرا نظر آوندا جی
صادق سُن کے ساقی حیران ہویا بھیت اللہ دا سمجھ نہ آؤندا جی

نانبائی دا سُفنا

نان بائی نوں گل پسند آئی آکھے ٹھیک تعبیر بتاوُندائے
جو کجھ اُہنے بھی ڈِٹھا سی اوس راتیں اپنی خواب دا حال سناوندائے
آکھے خواب ہے مینوں بھی رات آئی جیو دسدیاں نی غوطے کھاوندائے
دھرے تِن چھابے سِر تے روٹیاں دے کھانا بادشاہ لئی لیاوُندائے

چھابے اُتّلے وِچ ہے سب کھانا میرے بھرے خوب سہاوندا اے
اِلّاں مار جھپٹے جان گوشت اُتے کھاندیاں نوں مزہ آوندا اے
نان بائی نوں یوسف جواب دیوے تینوں شاہ فرعون بلاوندا اے
تیرا سِر دھڑوں وکھ کر دیسی اک رُکھ دے نال لٹکاوندا اے
جنم دِن دی خوشی تے ایوں ہویا شاہ دوہاں نوں جیلوں سداوندا اے
ساقی بھر کے جام پلا دتا درجہ ساقی نوں اِہ مِل جاوندا اے
نان بائی نوں پھانسی تے چاہڑ دِتا عزرائیل تھوں جان کڈھاوندا اے
بھر بھر جام پلاوندا رہیا ساقی سخن یوسف دا اُہ بھُل جاوندا اے
ایڈا خوشی دے نال اُہ مست ہویا دین دُنیا دے کار بھُلاوندا اے
صادق ساقی نوں سخن نہ یاد رہیا جہڑا یوسف جا جیل فرماوندا اے

فرعون نوں سُفنا آوندا ہے

دوجے سال دا جدوں اخیر ہویا آیا خواب اِہ بادشاہ مصر تائیں
کنڈھے کھلا دریا دے ویکھدا ای اینویں نکل آیاں نے چوراہٹ گائیں
موٹی تازیاں سوہنیاں گائیاں نی باہر نکل دریا تھوں چین سائیں
مگروں ماڑیاں نکلیاں سَت گائیاں حیران لگ پیاں اوہ بھی اوس تھائیں
پتّی ماڑیاں کھانگڑاں اِہ گائیاں موٹی تازیاں نوں اِہ جان کھائیں
صادق جاگ کے شاہ دو بار ستا ویکھن لگ پیا دوجی خواب سائیں

فرعون دا دوجا سُفنا

لگے سَت سِٹّے اِک ناڑ اُتے بھرے نال اوہ کنک دے دانیاں دے
مگروں اُنہاں دے سَت پھیر ہور نکلے جہڑے سُکّے سے وانگ نمانیاں دے

مسکے کھا گئے تازے ستیاں نوں اہ تاں کھیندے رب دے بھانیاں دے
دنیں اٹھدیاں ہوش حواس اڈے قاصد گھلدا کول سیانیاں دے
فالی جوتشی سب بلا لیندا بھریا نال دربار بدھ وانیاں دے
شاہ مصر دے اگے جا عرض کردے کیہ حکم ہے اتے سوالیاں دے
شاہ مصر نے الف تے بے تیکر کتیں گل پائی سب فالیاں دے
میری خواباں دے تسیں جواب دسو ڈھیر دیساں انعام بھر تھالیاں دے
لایا زور بتیرا جو فال کڈھن پلے پیا نہ کجھ رمالیاں دے
اوتھے عقل شعور سب گم ہوئے دعوے چلن نہ کجھ بھرمانیاں دے
گیا علم تے عقل دا زور سارا اتھے کار سے رب دے بھانیاں دے
جنہاں اوسدے اگے غرور کردا صادق ادجائے نال بھالیاں دے

ساقی دا یوسف نوں یاد کرنا

تد ساقی نوں یوسف جے یاد آیا آکھے شاہ نوں یوسف بلائیے
اہناں خواباں دا انت بتا دیوے جیہنے جیل تھوں اہنوں سد لیائیے
جو کجھ بیت ہوسی سارا دس دیوے پہلے خواب تے اہنوں سنائیے
جد قید سے میں نے نابنائی تاں ہم کیتیاں دا پھل پائیے
سفنے دوڈے تکلے اساں دوہاں تہنیاں دا وتل یوسف نوں اسیں بتائیے
فجرے اٹھ خیال دو ڑاں سکے بیتوں جاکے بیت پچھ لیئے
ساڈی خواباں دا انت بتا دتا جیہنے سدکے اہنوں ازمائیے
چھیتی بھیج غلام شتاب کرکے اہنوں قید تھوں کڈھ لیائیے

شاہ مصر نوں گل پسند آئی آکھے یوسف نوں ہینے سدا لئے
اونویں گمل نقیب نوں جیل خانے صادق اپنے کول بلائے۔

یوسف دا سُفنیاں دی تعبیر کرنا

شاہ مصر نقیب شتاب گھلے یوسف اپنے پاس بلاؤندا جے
نہا دھو کے خوب تیار ہو کے یوسف وچ دربار دے آؤندا جے
جدوں وچ دربار دے آن بیٹھا اُہنوں شاہ اِہ گل فرماؤندا جے
پتا لگا توں خواباں دا بھیت دسیں مینوں ساقی اِہ گل بتاؤندا جے
یوسف آکھیا نہیں مجال میری مینوں غیب دا بھیت نہ آؤندا جے
سب غیب دے بھیت خدا جانے پر دسّا لگا مینوں جو آؤندا جے
شاہ مصر نے سُفنے سنا دتے جو کجھ ویکھیا سوئی سناؤندا جے
کنڈھے کھلا دریا دے کیہ ویکھاں جی دسدیاں دا غوطے کھاؤندا جے
باہر نکلیاں موٹیاں ست گائیاں گھاہ چردیاں نوں چنگا بھاؤندا جے
اوہدے مگروں ہیں ماڑیاں ست ویکھاں کجھ روپ نہ عجب سہاؤندا جے
کھا موٹیاں نوں گیاں بلک اندر خبرے کھیل کیہ رب دکھاؤندا جے
موٹے ست سٹے آئے ست لسے مگروں نہاں دے رب وکھاؤندا جے
جھٹ کھا گئے لسّے موٹیاں نوں میرا ویکھدیاں جی گھبراؤندا جے
سدفالیاں فال کڈھ بیٹھا ارتھ آہنا ندا ہتھ نہ آؤندا جے
یوسف دسے جواب فرعون تائیں تیرے خواباں دا مطلب اِہ آؤندا جے
موٹی تگڑیاں چنگیاں ست گائیاں نالے سٹے بھی نظر جو آؤندا جے

چنگے ست علے اکٹے ست گائیاں مطلب انہاں دا اتھ اِہ آؤندا ہے
ست سال دا خوب سُکال ہوسی اللہ پاک نوں کار اِہ بھاؤندا ہے
ست ورھے سُکال جدبیت جاوسے ست ورھے دا کال مُڑ آؤندا ہے
اوس کال وچ اَن نہ مول ملسی شاہ مصر نوں یوسف فرماؤندا ہے
اِہ ناں سائیں دی اپنویں رضا ہوسی خبرے سن کیہ اوسدے بھاؤندا ہے
شاہ مصر دا جی اُداس ہویا جیوڑا ٹھلیا مول نہ جاؤندا ہے
کرے سوچ وچار دربار سارا سمجھ سمجھ نہ کسے دسنے آؤندا ہے
صادق یوسف نوں آکھدا دس مینوں کہڑا ڈھنگ ایتھے کم آؤندا ہے

یوسف دی صلاح

شاہ مصر نوں یوسف صلاح دسے کوئی عقل وچ مرد ہوشیار ہووے
دھرتی مصر دی وچ اُہ پھر نکلے جناں ایسدے ہور نہ کار ہووے
ست ورھے جو کھیت دے ہون دانے حصہ پنجواں سنے درکار ہووے
کال نال نہ خلق ہلاک ہووے غلہ جمع کرکے کھلواڑ ہووے
جاں یوسف نے اِہ صلاح دِتی شاہ مصر اِہ من تیار ہووے
پھیر سب نے اِہ وچار کیتا آکھن گل اِہ چنگی سرکار ہووے
شاہ مصر آکھے تونئیں عقل والا تیرے جیہا نہ ہور مختار ہووے
صادق یوسف دسے وچ ہی رُوح اللہ آہدے جیہا نہ کوئی ہشیار ہووے

یوسف مصر دا حاکم

دِتی بادشاہ یوسف نوں چھاپ اپنی نالے شاہی پوشاک پہنا بیلی
ڈونڈی پھیر دِتی سارے شہر اندر اُہدا نام جہان پناہ بیلی

کاہن مصر دے دی اسانتھ بیٹی اُہدے نال کیتا اُہدا ویاہ بیلی
بڑی شان دے نال اُہ رہن لگے چنگا اُہنا ندا ہویا نباہ بیلی
افرائیم منسی دو پُت سوہنے کیتے اُہناں نوں رب عطا بیلی
جوئیں باپ سوہنا تویں پُت سُہنے اِک تھوں اک سی ماہ نفا بیلی
ست ورہے سُکال دے وچ یوسف لیا اَن اوس جمع کرا بیلی
دانے دانیاں دے بھرا ون جتنے نہ سی حد حساب دی جا بیلی
ست ورہے سُکال دے جاں گذرے چھٹا کال دا آن دریا بیلی
لوکی جنگلہ دے دُکھ تھوں مرن لگے تبھے آن، اناج نہ گھا بیلی
لوکی آن رُتنے فرعون کنے سا نوں آن توں کُشوں دوا بیلی
شاہ کہے اناج ہے منتھ یوسف تیس دھا جاؤ اُہدے دا بیلی
چڑھدے لہندے تھوں خلق جے آ ڈُھکی دانہ سب نوں دے دوا بیلی
کُل مصر نوں یوسف غلام کیتا شاہ مصر نے حکم چلا بیلی
وچ دیس کنعان دے کال پیا بھکھے مرن لگے سارے آ بیلی
صادق کہے یعقوب سدپُتراں نوں لیاؤ مصر وچوں ان جا بیلی

پہلی وار یوسف دے بھراواں دا مصر جانا

اُٹھو تے کس کسا تیار کرکے بھائی یوسف دے مصر نوں آوندے جی
کرکے یوسف دی یاد یعقوب ایہہ بنیامین نہ نال ٹُراوندے جی
سکنے والے نہ کجھ بلا پیسی راہ کھوٹڑے مار مکاوندے جی
بیٹے ٹُرن یعقوب دے مصر وتے جد، نال کئی رل جاوندے جی

چلو چلی چل واٹ نوں طے کر کے ملک مصر وچ قدم ٹکاؤندے جی
تسیں رب دے کم عجیب ویکھو بھائی یوسف دے کول پُجاؤندے جی
بھلے جھک دُعا سلام آکھن مگروں گال دا دُکھ سُناؤندے جی
یاد یوسف نوں آئے نے اُہ سُفنے جہڑے ایس نوں مصر پُجاؤندے جی
یوسف اپنا آپ انجان کینا سخت دھمکیاں دے دھمکاؤندے جی
آکھے پِنڈ گِراں ہے شہر کہڑا ساڈے دیس کھوہے کاہنوں آؤندے جی
نظر مار اکو اساں تاڑ لیا اِہ تاں خیر دے نال نہ آؤندے جی
کسے مار تے آئے ضرور تسیں کدوں چور سا تھوں لُکے جاوندے جی
ہتھ بنھ کے عرض گذار ہوئے اسیں دانے خریدنے آوندے جی
آکھن دیس کنعان ہے وطن ساڈا چاکر چل اُتھوں ایتھے آوندے جی
اسیں بُت یاراں اِکو باپ دے ہاں جہڑے نبی یعقوب سداؤندے جی
اسرائیل مشہور کنعان اندر آہدے حکم کارن اسیں آوندے جی
اسیں دس بھائی تیرے پاس آئے نِکا باپ دے کول چھوڑ آؤندے جی
وڈا آہدے تھوں گم ہے نہیں مِلدا اِہ جھوٹ بنا سناؤندے جی
یوسف آکھیا رمز میں سمجھ گیا اصل گل نوں سبے لُکاؤندے جی
سہم گئے اُہ خوف دے وچ آکے یوسف شک جاں انہاں تے لیاوندے جی
نِکے بھائی نوں کول لیاؤ میرے یوسف بھائیاں نوں فرماؤندے جی
تاں میں گل تہاڈڑی سچ جاناں تسیں لوک شکی نظر آوندے جی
تناں دِناں تیکر نظر بند رکھے اوڑک سب نوں کول بلاؤندے جی
صادق اِک جناں رہو قید ایتھے یوسف اُہناں نوں حکم سناوندے جی

یُوسف دے بھراواں نوں اپنا گناہ یاد آوندائے

آپو وچ غمگین ہو کرن گلّاں اپنی کیتیاں اگے آئیاں جے
آکھن یوسف اُتے ساتھوں ظلم ہویا جدوں تیتاں اوس نے پائیاں جے
ذرا گل نہ اوسدی اساں منی رورو اوس دو ہائیاں پائیاں جے
کُرتا رنگ برنگ اُتار کے جی کھوہ ست کے موجاں منائیاں جے
روبن آکھیا اندوں ہیں آکھدا سی ایس منڈے نے ضداں کیوں لائیاں جے
میرا آکھیا تساں نہ منیا سی ایس لئی مصیبتاں آئیاں جے
کیتی اپنی ہن ہے آئی اگے اِہ تاں لینیاں دینیاں آیاں جے
گلّاں وچ عبرانی زبان کردے سب یوسف نوں سمجھ تاں آئیاں جے
یوسف بیٹھ گوشے بکنے جا اندر رو رو اکھیاں نیر ڈلھائیاں جے
صادق پرت بھراواں دے کول آیا تاں اہناں نوں آن سنائیاں جے

یُوسف دے بھرا کنعان نوں مُڑ جاندے نے

یوسف تُرت تیار کرا اُٹھتاں رو کڑا اُہنا ندی موڑ وچ پاوندا ئی
نالے ہور بھی راہ دا خرچ دے کے تُرت اہناں نوں رواں کراوندائی
ہوکے رواں کنعان نوں دھا چلے ہن قافلہ دیس نوں آوندائی
اک بجنے جاں منزل تے چھٹ کھولی دانہ گدھے اگے کڈھ پاوندائی
رو کڑ چھٹ وچوں نکل آئی اُہدی دوجے بھائیاں نوں وکھاوندائی
تھر تھر کمبدے کوس نہ جی رہیا آکھن خبرے رب کیہ ہن بھاوندائی

چالو چال آئے وطن آپہنچے باپ حال ہُئی سب چھپاؤندائی
آکھن مصر دا حاکم ہے بہت کرڑا سانوں دابیاں نال ڈراؤندائی
اُہناں سانوں ہے سُوہے بنا دتا ساڈے دیس دا حال پُچھاؤندائی
گھر بار دی خبر اُہ خوب پُچھے حال تیرا بھی نال پُچھاؤندائی
اساں آکھیا اکو ہے باپ ساڈا نبی ملک کنعان سداؤندائی
اسیں اوسے دے بچے ہاں باراں پُتر اک گُم ہے ہتھ نہ آؤندائی
بنیامین جا دسیا گھر اساں پتہ یوسف دا مول نہ آؤندائی
اوس ویلے کوئی اوسنوں گل سُجھی سانوں جیل وِچ ترت پچاؤندائی
نظر بند کر کے تِنّاں دناں تیکر اوڑک سب نوں پاس بلاؤندائی
جھٹ چھٹّاں بھرا کے ساڈیاں اوہ وطن آون دا حکم سناؤندائی
آکھے گل تُساڈڑی سچ جاناں بنیامین نوں پاس منگاؤندائی
اِتنے تیکے شمعون نوں بنھ لیتا ساڈے سامنے جیل پچاؤندائی
جدوں تیک نہ بھائی لیاؤ چھوٹا آؤنا ایتھے نہ حکم لگاؤندائی
بورے پلٹ زمین تے کرن خالی اوتھے ہور فتور کوئی آؤندائی
نقدی نکل آئی جوسی دانیاں دی ساہ باپ دا گُم ہو جاؤندائی
باپ روکڑ نوں ویکھ کے سہم گیا ساہ نکل وجُودوں مُہن جاؤندائی
آکھے جس طرح مینوں ستاؤندے ہو ابوں باپ نوں کون ستاؤندائی
تازہ غم ہے یوسف والڑے مینوں دلوں میرے نہ اُہ بھُلاؤندائی
بلدی اگ تے تیل پلٹیو جے شمعون میرا کتے آؤندائی
بنیامین نہ تہاڈڑے سنگ جائے ایس گل تھوں جی گھبراؤندائی
یوسف غم دی ندی نگھور گیا غم دم میرا پیا کھاؤندائی

بنیامین صادق تھن نہ جان دیساں اگے یوسف بھی نظر نہ آوندائی

قول روبن

روبن باپ نوں آکھے خطاب کر کے بنیامین نوں مول نہ چھڈ آواں
دوہاں بیٹیاں نوں میرے قتل کرنا باپ مجل نہ تیرا ایں قول جاواں
بنیامین نوں سونپ دے ہتھ میرے بھلا چنگا ایں ایس نوں لے آواں
جے کر نہ گھلیں بنیامین تائیں دیس مصر دے پھیرا نہ مول پاواں

جواب یعقوب

بنیامین تہاڈے نہ سنگ جاوے یوسف بھائی اُہدا اُہدے نال ناہیں
یوسف مرگیا اِہ اکلڑا ای تہاں سنگ ساتھی توراں بال ناہیں
کوئی راہ دے وچ نہ پیوے آفت مینوں باؤ کوئی ہور جنجال ناہیں
بنیامین نہ صادقا مول ٹوراں خبر سے پرت آوے میرا لال ناہیں

یوسف دے بھرا مُڑ مصر نوں جاندے نے

کال اجے زمین تے بڑا ہیسی باپ بیٹیاں نوں سمجھاؤندائی
آکھے مصر تھوں ہور اناج لیاؤ تہاں آن نہ جیو یا جاؤندائی
اوتھوں جا کے مُل لیاؤ تُسیں آو کھا جھٹ ساڈا اُتر یا جاؤندائی
ہتھ بنھ یہودا نے عرض کیتی حاکم مصر دا اِہ فرماؤندائی
نکے بھائی نوں لیاؤ نہ جدوں تائیں غلہ دیاں نہ آتہ فرماؤندائی
بنیامین نوں جیکر نہ توں گھلیں کوئی ساڈے جیون اوتھے نہ جاوندائی

اگے گھوڑیاں گھڑیاں کھادیاں نے کدھا دکبیاں نوں جی چاہوندا ئی
اِہ ساڈا ای کم سی کدھ آئے کون حاکم دا جی ٹھلاوندا ئی
بنیا مین نوں جیکر نہ گھل دیویں ٹبر ان کھنوں مر جاوندا ئی
باپ آکھدا بدی کمائیو بے کون گھر دا حال سناوندا ئی
آکھن اون تاں سانوں سی تنگ کیتا ساتھوں پچھے دا حال کھیاوندا ئی
آکھے باپ تہاڈا ابے جیوندا ئے کیڑے حال اُہ وقت لنگھاوندا ئی
یہودا عہد پریم دی گل کردا بنیا مین نوں میں لے جاوندا ئی
اِہ ہو کے ضامن لے جاوندا ہاں زندہ پاس میں تیرے لے آوندا ئی
زندہ موڑ کے جے نہ لے آواں اِیہہ سخت گناہ میں تے آوندا ئی
ہیر پھیر جے صادق فانہ کردے دتجا پھیرا ٹہن تیک آ جاوندا ئی

یعقوب دی دعائے خیر

باپ آکھیا دیس دا لو میوہ وچ جھولیاں پا کے چلنا ئیں
اوس مرد تی نذر گذران دینا سائیں رحم اندرے من گھلنا ئیں
کجھ روغن بلسان کجھ شہد لینا پستہ مُر بادام سے چلنا ئیں
دوہری قیمت لے اپنے ہتھ جانا تُوما پھر دا جا ٹہن ملنا ئیں
جہڑی روکڑ ئے بھل دے نال آئی واپس ووسنوں اساتاں گھلنا ئیں
بنیا مین نوں سنگ ٹہن سے جاؤ شہر مصر نوں دھا کے چلنا ئیں
رب رحم اوس مرد دے من پاوسے مہربان ہو کے تہانوں گھلنا ئیں
بنیا مین اتے شمعون نائیں صادق خیر دے نال رب گھلنا ئیں

یاراں بھراواں دا مصر نوں آؤنا

دُوسرا پِل دِتا اُتے نال ہدیہ بھر گھلی یعقوب نے ڈالیاں نے
بھائی یوسف دے مصر وچ آن پہنچے دُوجی وار چا پھیر تلی پائیاں نے
کول یوسف دے آ سلام آکھن خوشیاں یوسف نوں دُون سوائیاں نے
جنہڑی گل اُتے یوسف پچھدا سی اُہ تاں رب نے آساں پوچائیاں نے
اج رب نے بھائی بلا دِتے اج مکیاں سب جُدائیاں نے
بنیامین نوں یوسف جاں ویکھیا ای خوشیاں اوس نوں دُون سوائیاں نے
آکھے رب مراد پچا دِتی میرے رب دے ناں وڈیائیاں نے
مڑ حکم داروغے نوں کیتیو سو روٹیاں انہاں دیاں اج پکائیاں نے
چنگا چو کھا پکا تیار کردا ایتھے اج مہمانیاں آئیاں نے
میرے گھر داروغیا لے چلیں اہناں اوتھے ہی روٹیاں کھانیاں نے
بھائی یوسف دے گھر رواں ہوئے بھو کھا کے نظراں چا پائیاں نے
پہلی وار جو گلاں بیتیاں سی اُہ داروغے نوں آکھ سنائیاں نے
شمعون آیا تدوں قید وِچوں خوشیاں بھائیاں دے من آئیاں نے
بھائیاں وِچ شمعون آملیا جد ڈاراں نکھڑیاں رب ملائیاں نے
پانی لیکے اوہناں نے پیر دھوتے بھلاں کیتیاں خوب صفائیاں نے
صادق کھوتیاں واسطے گھاہ دانا لیکے کھرلیاں چا بھرائیاں نے

یوسف دی اوڈیک

ہویا شکر دوپہر دا جاں ویلا کیتی آن دی یوسف تیاریاں نے
ویلا یوسف دے آن دا جاں تکیا بھائیاں اکھیاں یوسف دے لائیاں نے

یوسف آئیاتاں ہنیوں کے کرن سجدہ نالے نذر نیاز گذاریاں جے
یوسف باپ دا حال احوال پچھے گلاں پچھ کے سوچ وچاریاں جے
بنیامین ول نظر اُٹھا ویکھے آکھے اوہ ہے جہدی انتظاریاں جے
آکھے تیرے تے سائیں دا رحم ہووے سدا رحمتاں اوہدیاں بھاریاں جے
وس وچ نہ جیوڑا مُول رہیا اکھیں ہو گیاں ہنجو ماریاں جے
کتے بیٹھ نویکلا جا ٹیکے پھر چپ چاپ روندا کردا زاریاں جے
بھائیاں کول آیا آکے حکم دتا کھانا کھان دیاں ہون تیاریاں جے
پہلاں وڈے پھر چھوٹے بٹھا دتے جویں تنجناں وچ کنواریاں جے
خوب رنگ برنگ طعام پکے مزیدار کھانے دیگاں چاڑھیاں جے
بنیامین دیاں ہور ناں بھائیاں تھیں کیتیاں پنج گنا خاطر داریاں جے
کھا پی کے پھر خوشحال ہوئے خوب کٹ لیاں مزیداریاں جے
روٹی نال کھائے صادق بیٹھ یوسف کئی سال کردے انتظاریاں جے

یوسف دارو غے نوں حکم دیندائے

یوسف آکھے دارو غیا جھٹ کریں اِہناں بندیاں نوں چھیتی گھلنا ئیں
غلہ بوریاں وچ جتناں پے جائے اوناں بھر دیو اِہناں ملنا ئیں
مُل دین جیہڑا لیکے آئے ہ سارا وچ دانیاں پا موڑ گھلنا ئیں
نال والا پیالہ دارو غیا اوئے بورے چھوٹے دے وچ چھپلنا ئیں
فجرے اُٹھ کے تھوڑی جاں دُور جاون مگر تینوں ہیں اِہناں دے گھلنا ئیں
اوسے ویلے دارو غیا جھٹ کریں پچھا اِہناں دا کر دبلنا ئیں

بدلہ نیکی دا نشاں ہے بدی کیتی مجھوں ساڈڑی نشاں نہ ھلنائیں
صادق تساں پیالہ جیڑا لیا ندا ایس لئی ہیں موڑ لے چلنائیں

داروغے دا یوسف دے بھراواں نوں جا پھڑنا

داروغے نس کے اہناں نوں جا پھڑیا آکھے بھلا کیتا تساں کارناہیں
میرے مالک دا پیالہ جیڑا آندا اے بدی تاں کسے درکار ناہیں
منت نال داروغے نوں آکھدے نی چا کر تھاڈڑے چور چکار ناہیں
ویکھو اے نقدی پہلی بوریاں دی اسیں رکھی تاں مول سرکار ناہیں
اپنے وطنوں اسیں لے آئے ایتھے اسیں چور تے چور دے یار ناہیں
پیالہ فال والا جیدے کول ہووے اہنوں پکڑ لو ذرا انکار ناہیں
داروغے آکھیا جیڑاں آکھدے ہو اونویں ہو ویگا میرا انکار ناہیں
اوہ بنیگا میرا غلام یارو تھاڈے آکھن تے میرا اصرار ناہیں
بورے اپنے اپنے کھول دیو کیتے نکل آوے اعتبار ناہیں
ڈھونڈ کرن پیالے دی سب بھائی بنیامین نوں ہوش قرار ناہیں
پیالہ اوسدے بورے وچوں نکل آیا سائیں باجھ کوئی مددگار ناہیں
پاڑن کپڑے آکھ افسوس کردے ہو سکدا ہن انکار ناہیں
ڈھائیں ماردے رب دے ڈگ پوہے بنیامین دی خبرگذار ناہیں
حاکم پکڑ کے اوسنوں قید کرسی ساڈے بیچ دا کجھ اعتبار ناہیں
ضامن ہو کے باپ تھوں لے آئے کیہ کراں گے ایہدی چھٹکار ناہیں
بنیامین جیکر ایتھے رہ گیا تیری صادقا کتے کھلیار ناہیں

بھراواں دا مڑ یوسف کنّے آؤنا

بھائی مُڑ کے جاں حضور آئے سلاماں یوسف نوں آنکھے کیتیاں نے
یوسف آکھیا کم اِہ کیہ کیتا سانُوں کیتیاں تُساں بد نیتیاں نے
فالاں والا پیالہ چُرا لیو جے کیہاں رِنتاں ساڈے لئے کیتیاں نے
یہودے آکھیا مانکا کیہ کریئے کدی پاک نہ ہون پلیتیاں نے
تیرے نوکراں دی بدی ظاہر ہوئی اگے ساڈیاں آئیاں کیتیاں نے
یوسف آکھے وطن نوں چلے جاؤ جنھے کیتا ئے اہدے تے بیتیاں نے
تُسیں نال سلامتی چلے جاؤ ہُن بھریگا اوہ جن کیتیاں نے
ہنتھ بنھ یہودا سوال کیتا پہلی مرتبہ گلاں جو بیتیاں نے
ساڈی جائے دا حال احوال پُچھو اساں سچیاں گلاں جا کیتیاں نے
بھائی چھوٹے نوں آکھیا ئے آؤ اسیں لیائے تاں اِہ ساکھے بیتیاں نے
اہدے باجھ نہ باپ دے کول جائیے کیکر ساڈیاں اُہنوں پر تیتیاں نے
اُہنوں ضامن ہو کے لے آئے تہاڈے آکھے اِہ ہوئیاں کرتوتیاں نے
اُہنوں باپ دے کول نہ لے جائیے سبھے گلاں اِہ کرن بیٹھیاں نے
باپ اُہنوں نہ ویکھ مر جاوسیگا اہدے نال ٹُنی اُہنوں پر تیتیاں نے
اہدے بدلے غلام میں ہو جاواں مینوں رکھ لو میریاں کیتیاں نے
اُٹھ باپ دا دُکھ نہ مُول دیکھاں جیہڑے صادق تے کیہ بیتیاں نے

یوسف بھراواں تے ظاہر ہندا ہے

یار دو یوسف دا [illegible] بھرایا سدر و [illegible] امیر لو بھائیو اوسے
[illegible] تاں یوسف تہاڈا ہاں بھائی میر یوں [illegible] تاں پائیو اوسے

میرا باپ ہے جیوندا اجے توڑی مینوں اوسدی خبر سنائیو اوئے
نیڑے آن کے گلے تاں ملو مینوں ٹھنڈاں وچ کلیجڑے پائیو اوئے
مینوں ویچیا تتھے سوداگراں دے ویلا اوہ ہن یاد کرائیو اوئے
ہکے ہکے ہو کھلے کیوں ملو مینوں غم جیو دے وچ نہ لائیو اوئے
رب تہاڈیاں جاناں بچان کارن مصر بھیجکے مینوں وکائیو اوئے
سگوں نشاں نہ کھلیا ایس دھرتی کم ربدا چیتے کرائیو اوئے
تہاڈی آنس زمین تے رہے باقی ایس گل دا شکر منائیو اوئے
سارے دیس اتے حکم ہے میرا حاکم ملک دا رب بنائیو اوئے
ورہے کال دے اجے دو گذرے پنج ہور بھی اجے تاں آئیو اوئے
ترت پھرت ایہ خبر سنان کارن میرے باپ دے کول ہن جائیو اوئے
میرے باپ نوں جائیکے اوہ آکھو مینوں آنکے گلے ہن لائیو اوئے
گئی وند تاں گذر وچھنیاں نوں آکے داغ وراگ مٹائیو اوئے
جیہڑا حال احوال میں دسیا ئے اہنوں کھول کے سب سنائیو اوئے
جیوندے یوسف نوں اسیں ہاں ویکھ آئے تسیں ویکھ کے بھرم مٹائیو اوئے
دھرتی جشن دی وستن نوں میں دیساں گل ٹبر نوں اینھے لیائیو اوئے
گائیاں بکریاں دے وگ نال سبھے ایتھے لیا کے ڈیرے جمائیو اوئے
پنج برس زمین تے کال ہیگا ایتھے آن کے اوہ لنگھائیو اوئے
ایس جگہ تے تسیں جے نہ آؤ صادق بھکھاں دینال مرجائیو اوئے

فرعون نوں یوسف دے بھراواں دی خبر ملنا

شاہ مصر دے گھر جد خبر پہنچی یارو خوشیاں پیا مناؤندا ای
گھر نوکراں چاکراں ہون خوشیاں شاہ مصر پھر حکم سناؤندا ای

آکھے یوسف بھراواں نوں آکھ دینا اِہ آکھ کے پیا سمجھاؤندائی
کھوتے لدکے تے چھیتی تور دیو حکم یوسف تائیں فرماؤندائی
باپ اپنے نوں سدوا لوو گل اِہ فرعون فرماؤندائی
شاہ مصر نے جد اِہ حکم دتا یوسف تُرت سامان کراؤندائی
نال گڈیاں راہ دا خرچ دتا یوسف باپ دی طرف پچاؤندائی
تحفے نال رواں ہور کیئی کیتے نالے خوشیاں بے حد مناؤندائی
جوڑا جوڑا بنا کے کپڑے دا اِک اِک دے ہتھ پھڑاؤندائی
تِن سو روپے تے پنج جوڑے بنیامین نوں نال دواندائی
چیزاں چنگیاں دے دس لدکھوتے یوسف باپ دیول بھجواؤندائی
اپنے باپ دے راہ دے خرچ لئی کھوتے ہور چا دس لداؤندائی
شہر مصر نفیس جدوں رواں ہوئے یوسف بھائیاں اِہ فرماؤندائی
جھگڑا جھانجھرا راہ نہ مول کرناں نال مٹھی زبان سمجھاؤندائی
ہور کئی نصیحتاں کیتیاں سو مڑ وطن نوں وداع کراؤندائی
گھر صادقا نال سلوک جاناں جاندی وار پھیر اِہ سمجھاؤندائی

یوسف دے بھراواں دا کنعان وچ اپنے باپ کول آؤنا

سب فکر اندیشے نوں دور کرکے ہسدیاں رسدیاں پندھ مکایائی
منزلو منزلی وطن وچ آوڑدے پندھ نہ مول تھکایائی
باپ پچھیا کس طرح حال ہویا دُکھ کجھ تہاڈے تے آیائی
آکھن خوشی دے نال غم دور ہویا یوسف نال رب میل کرایائی

یوسف جیوندا اسیاں تاں ویکھ لیتا رب مصر تے حکم دوا یا ئی
سارے مصر اتے حاکم آ ہیگا رب اُنھیں چا سانوں وکھا یا ئی
باپ سُندیاں سار حیران ہویا دِلوں نہیں یقین لیا یا ئی
کیویں یوسف دا ہووے یقین مینوں اینویں تساں فریب بنایا ئی
میرا یوسف بگھیاڑ نے پاڑ کھادا مینوں ویلڑا یاد آہ آیا ئی
کول تہاڈڑے گھلیا خبر لئی جنھیں اپنا لال گنوا یا ئی
گڈ تارت دا بھریا ہیں آپ ڈِٹھا تساں ساریاں مینوں وکھایا ئی
مصروں یوسف نے جو کجھ گھلیا سی گڈ بھرت باپ نوں چا دکھایا ئی
باپ ویکھ کے بہت حیران ہویا مصر وچ یوسف ڈیرہ لایا ئی
جان جُسّے وچ صادقا پھیر آئی جیکر لاذر نوں یسوع جلایا ئی

یعقوب مصر نوں جاندا ئے

اسرائیل کنعان تھیں سفر کر کے بیر سبع دے وچ ہُن آوندا ئی
اپنے باپ اضحاق دے رب اگے او تھے آن کے نظر چڑھاوندا ئی
راتیں سُتیاں رب اہ خواب اندر اسرائیل نوں چا فرماوندا ئی
مصر وچ توں جان تھیں ڈرنا ہیں رب نال تیرے ہُن جاوندا ئی
جدوں وطن کنعان نوں پھیر آویں تیرے نال آداں فرماوندا ئی
تیری اکھیاں تے یوسف ہتھ رکھے دکھ صادقا دور ہو جاوندا ئی

یوسف دا باپ نوں ملنا

اگل واندی باپ دے مِلن کارن گڈی تیار کر کے یوسف آوندا ہے
دھرتی جشن دی نوں یوسف آیا تے اکھ آیا سلام بُلاوندا اسبجے

جھاتی لا کے روو ے یعقوب کھلادیوں حرص جہان بھلاوندا جے
اُہ تاں یوسف نوں سی بھلا بیٹھا دیوں گرگ دے مُنہ چڑہاوندا جے
آکھے پاس بھراواں دے کھلیا سی بیلے وچوں نہ پرت کے آوندا جے
بیلے وچ بگھیاڑ نے پاڑ کھادا تیرے پتے ہیں رہیا پچھاوندا جے
مساں مساں ہیں ویکھیا مکھ تیرا یوسف آخری میل ہو جاوندا جے
گو ربلن دی تیری امید رکھی رب سُکھنے دے وچ ملاوندا جے
بیٹیاں ہُن ہیں خوشی دے نال مرسل رب خوشی بخشیں ہینوں مُلاوندا جے
اِہ دُنیا جہان سرا فانی بندہ چھڈ خزانڑے جاوندا جے
یوسف آکھیا خوشی ہے اِہ میری ہُن کول فرعون ہیں جاوندا جے
آکھاں دیس کنعان بخشیں باپ میرا ایتھے لے قبیلڑا آوندا جے
ڈنگر ڈھور نے سارا ئی مال ڈھانڈا نوکر چاکر بھی سنگ لے آوندا جے
یوسف پنج بھراواں نوں سنگ لے کے شاہ مصر دے کول پچاوندا جے
ادب نال فرعون دے پاس آ کے سارا حال احوال سناوندا جے
فرعون پچھیدا اُہناں نوں ہینوں دسو کہڑا کم تساں لو کاں آوندا جے
کہیا ڈھور ڈنگر ہیں آ جڑی ہاں ایہو کم قدیموں چلیا آوندا جے
صادق ایسے تے ہے گذران ساڈی یوسف صاف جواب سناوندا جے

یعقوب دا فرعون کول جانا

یوسف باپ نوں آپنے سنگ لے کے اگے شاہ فرعون دے آوندا جی
شاہ مصر نوں حضرت دُعا دیندے لگے لکھ اسیس سُناوندے جی

شاہ مصر پچھے کتنی عمر ہوئی کتڑے ورہے ویوچ پیریاؤندے جی
اک سو اُتے تیئی ورہے بیتے ہوئے حضرت اپنی عمر فرماؤندے جی
باپ دادے تے خیر تیئں گذر گئے میری عمر نوں دکھ پئے کھاوندے جی
حضرت دے دعا فرعون تائیں ڈیرا صادق جشن جالاؤندے جی

یعقوب دا بیمار ہونا

کسے یوسف نوں آن کے خبر دتی تیرا باپ ہن ہے بیمار ہویا
یوسف آیا جے باپ دے ویکھنے نوں آکھے پتا جی کیہ اسرار ہویا
نال لے فرزند دلبند دوئیں یوسف باپ دے عرض گذار ہویا
حضرت پلنگ تے ہوش سنبھال بیٹھے یوسف کرے سلام غمخوار ہویا
سارا حال احوال جان پچھ لیا تدوں جی نوں صبر قرار ہویا
حضرت پچھیا کون نے نال تیرے یوسف ہس کے خوش گفتار ہویا
یوسف آکھیا اِہ فرزند میرے ایتھے رب دا فضل ہزار ہویا
دونویں لین برکت تیرے کول آکے اگوں باپ جواب گذار ہویا
بڈھی جان پیران کمزور رہیں نالے اکھیاں وچ دھندکار ہویا
تیرے دیکھنے دی نہ سی آس کوئی تیری آنس دا ہن دیدار ہویا
دوئیں پوترے دیکھ کے خوش ہوکے اگے ربدے عرض گذار ہویا
برکت رب تھوں لے کے دے دتی چھوٹا وڈے تے جا سردار ہویا
رب رحم کرے تیری آنس اتے جیہڑا کل دا پالنے ہار ہویا
ہیں تاں جاندا ہاں ایس جہان اتوں صادق عمر دا سرد بازار ہویا

یعقوب دا وصال

بیٹے سد یعقوب نے پاس سٹے آکھے سنو نصیحتاں میریاں نی
آون والے دناں دنی گل دسّے اتے دسدا گلاں چنگیریاں نی
برکت اون دتی ہر اک تائیں ہور دسیاں گلاں بتیریاں نی
مڑ پاس ہو دا بلا یوسو سن آخری گلاں اِہ میریاں نی
جتڑیاں برکتاں ہین مَیں دیاں تینوں سارے بھائیاں تھوں چنگیریاں نی
سر نہ اٹھاونی بھائی تیرے سیدا کرن غلامیاں تیریاں نی
رہسی ہتھ تیرے تخت سنبھو یاد رکھیں اِہ گلاں اُچیریاں نی
تیرے ہتھوں نہ جائیگا رج ہرگز جد تیک نہ سکھو دیاں پھیریاں نی
آہدے پاس اکٹھیاں ہون قوماں برکتاں او ستھوں پان گھنیریاں نی
باپ دادے وچ مینوں ملا دیسی گلاں یوسفا اج اِہ میریاں نی
مینوں باپ دادے وچ جا دبیں جتھے اہناں دیاں یوسفا ڈھیریاں نی
ابراہیم نے سرہ دبائے جتھے او تھے کھڑیں تے کریں نہ دیریاں نی
باپ اضحاق نے ربقہ دبائے جتھے او تھے لے چلیں نال دلیریاں نی
سو اس حضرت یعقوب نے دے دتے واگاں رب ول اہناں نے پھیریاں نی
مار مار ڈھائیں یوسف ڈگ پیا اکھیں دھند غبار اندھیریاں نی
پیو پتراں نے چھیکڑ سے دیکھو رل کیتیاں گلاں چنگیریاں نی
نہ سی آس امید کجھ ملن تِندی رب سنگ کیتا ہویاں پھیریاں نی
صادق رب تے آس امید رکھو اسے شوہ دریا وچ بیڑیاں نی

طبیباں دا یعقوب دی لاش وچ مصالحہ بھرنا

یوسف وید حکیم مُلا سارے حکم اُہناں نوں اِہ سناؤندا جے
میرے باپ دے اندر خوشبو بھرنا میرے تن دیوچ اِہ آؤندا جے
حکم سُن شتاب تیار ہوئے وچ لاش خوشبو بھرداؤندا جے
صادق لاش یعقوب دی ایس طرح موجب رسم تیار کرداؤندا جے

یعقوب دا جنازہ کنعان نوں جانا

چھوٹے وڈے وزیر امیر سارے شہری سب جنازے دے نال پیارے
بھائی یوسف دے سنگ ہو ونگ چلے حال حال کردے بر حال پیارے
بھیڈ بکریاں ٹبراں چھڈ پچھے چلے مرد جنازے دے نال پیارے
کوئی ہو سوار کوئی یا پیادہ دیکھو کیڈا مہین جے نال پیارے
قبر وچ وسنور دے رکھیو نے اللہ بیلڑی آکھ ملال پیارے
آخر لاش یعقوب دی دب دتی کم ہوئے جے سب بجال پیارے
بیٹے سب یعقوب دے غم ڈبے گیا غم کلیجڑے بھال پیارے
میاں صادقا پانی دا اُبلا توں تیرے دم دی کیہ مجال پیارے

بھائیاں دا یوسف تھوں بھجے کھانا

بھائی یوسف دے کرن خیال لگے بدلہ لویگا اِہ ضرور بھائی
کسے ہتھ سنیہوڑا گھلیو نے ساڈا بخشدیو سب قصور بھائی۔

لکھی لیکھاں دی گئی ہے ورت ساتھوں اگوں کرانگے نہیں فتور بھائی
یوسف گل سن کے دلوں آہ مارے لگا کرن ایہ عقل شعور بھائی
میرے سنگ جے بھائیاں بدی کیتی اوہ ہے جاندا رب غفور بھائی
صادق جنہاں دے دل جے پاک رہندے پرآ انہاں تھوں ہندے دوری بھائی

بھائی یوسف کولوں معافی منگدے

بھائی ٹر کے یوسف دے پاس پہنچے سجدہ کرکے گلاں اوہ کیتیاں نے
تیرے نال نیکی کسے نہ کیتی ساتھوں بہت ہویاں بدنیتیاں نے
دے بخش تقصیر ہن عاصیاں دی قائم قانگ تیرے کیتیاں نے
یسوع عاصیانوں جویں بخشدا ای او نویں یوسف بخشنے جو بیتیاں نے
غم دور ہویا خوشی آن چڑھی جد یوسف نے بخششاں کیتیاں نے
صادق عمل ابلیس دے ہن نہیں یسوع بخشیاں سب پلیتیاں نے

یوسف بھراواں نوں معاف کردائے

دلوں داغ تقصیر دا دھو بیٹھے جویں عاصیاں نوں یسوع دھوندائے
مٹھے سخن یوسف نال بھائیاں نال مٹھی زبان سمجھاؤندائے
تہاڈی نسل نوں پالساں رکھ مصرے تہانوں لال سنبھال فرماؤندائے
کسے طرح دا غم نہ کرو صادق یوسف بھائیاں نوں سناؤندائے

یوسف دا وصال

ویلا یوسف دا ڈھک نزدیک آیا واگاں شہر خموشاں نوں پھیریاں نی
یوسف بھائیاں نوں کول سد آکھے سنو آخری گلاں ایہ میریاں نی

رب یاد کرسی امداد کرسی تہانوں ہتڑناں دے بنجھریاں نی
ابراہیم اسحاق یعقوب والا وعدے کریگا پورے اُہ بھریاں نی
اوس وعدے دے دیس نوں لے جائے برکتاں اوس تھاں گھیریاں نی
قسم کول میرے کھاؤ سب بھائی گلاں نسا ڈڑے سنک اخیریاں نی
میری ہڈیاں نال لے جاؤنا جے اوس دیس کر وجد بھریاں نی
در بے اکسّو دس دا جد ہویا ملک الموت نے پائیاں پھیریاں نی
سواس چھڈ دے اخیر دی گل کرکے چھٹیاں مصر دیوچ ہنیھریاں نی
پیا مصر اندر یارو واویلا سب مُٹیاں آن دلیریاں نی
لاش بھر خوشبو صندوق رکھی بھائی روندڑے کل جو فیریاں نی
والی مُلک دا اج وداع ہویا کوٹھاں غماں نے آن کے گھیریاں نی
گلاں وچ کلام دے ہین ایہو وہی نقشیاں وچ بتیریاں نی
صادق کرنوں صفت ثنا ایتھے اگے مجھوٹھیاں گلاں ودھیریاں نی

مصنف دا عذر

گل یوسف دے نال سی عرض مینوں تائیں لکھیا اہ بیان میاں
غلطی ہووے جے ایس دے وچ کائی مینوں بخشدینا مہربان میاں
جیتھے شعر دیوچ کجھ بھُل ہوئی باجھ خطا نہ کوئی انسان میاں
درجہ ملیا تاں ایس نوں سی وڈا ایہ ڈگ پیا انسان میاں
باغ عدن دے وچ قائم نہ رہیا کھادا پھل جو منع سی جان میاں
قصہ سارا ایہ پڑھنا جیت لاکے بھر کرنا دعا نے دھیان میاں
نہ تے بحر چنگا نہ تے شعر چنگے سدھے سادے بے میرے بیان میاں
واقف نہیں ردیف تے قافئیے دا نہیں شاعری وانگوں بان میاں

قصے یوسف دے نال سی غرض مینوں کیتا بحر پنجابی رواں میاں
جویں وچ کلام ہے بیان کیتا مہربان ہو کرو دھیان میاں
میری خطا نہ فاش عیان کرنا ذرا یوسف ول کرو دھیان میاں
پہلے پکڑ بھراواں نے کھوہ پایا پچھوں دتو نے کر چلان میاں
مصر آید پانے وچدے نی بردہ آکھ کے ویچے وِکان میاں
قوطیفار نے یوسف نوں مل لیتا دتا گھر دا کم چلان میاں
دہٹی اوسدی نے تہمت لگا دتی کر کے جھوٹھ بیان طوفان میاں
قوطیفار نہ اوسدا کجھ ڈٹھا ٹرت جیل دے وچ پچان میاں
قوطیفار دی رن ہو خوش بیٹھی یوسف جیل دے وچ گزران میاں
جیل وچ رہ کے رب یاد رکھے طرف اوسیدی رکھے دھیان میاں
جو کجھ دکھ سے یوسف دے سب دسے پڑھ دیکھ لے توں بیان میاں
سردار صادق دا قول نہ جھوٹھ ہوسی پڑہن والڑے نہ اکتان میاں

دعائے مصنف

وڈہ حرف جے بھل ہیں لکھ بیٹھا تو ہیں ہیں غفار ستار سائیں
میرے عاصی دے اتے توں رحم کر دے ڈِگا در تیرے گنہگار سائیں
سب عاصیاں نوں توہیں پار لاویں چاہڑ فضل دے بیڑے غفار سائیں
اوگن ہار دائی بیڑا اوہن بیا لائیں پار سائیں لائیں پار سائیں
مینوں بخش خطا جو ہوئی مینھوں معافی منگنے دا طلبگار سائیں
سبھ والڑا دل نوں دے مینوں دعا صادق دی تیرے دربار سائیں

آخری عرض

کوٹ بیگم دا جھڑا مشہور یاروا وتھے بیٹھ رسالے نوں جوڑیا میں
لکھاں نال پریت دے بیٹھ گوشے کیتا یاراں نال سخن نہ موڑیا میں
اُنی سَو اٹھاراں (۱۹۱۸) تے یکم مارچ شروع جد رسالے دا ٹوریا میں
بنجے ماہ وچ آن اخیر ہویا ہرگز لکھن تھیں مُنہ نہ موڑیا میں
باجھ تھکیاں پَیْند نہ مکدے نی منزل دُور تھوں جیو نہ توڑیا میں
مِٹھا بُوٹا جے پاک کلام ربدا اُہدے وچوں اِک پھل نوں توڑیا میں
کُل جگ نوں اِہ خوشبو دیوے قصہ پھلاں دی لڑی دا جوڑیا میں
قصے شاعراں یوسف دے بہت لکھے صادقؔ چھوٹا رسالہ جا جوڑیا میں

ایس قصے توں شاعری غرض ناہیں صرف یوسف دا حال سُنا دِتّا
بڑی شان دا قصہ کلام وچوں نہانوں کھول کے ہے بتا دِتّا

مطبوعہ مسیحی پریس لاہور باہتمام مسٹر غلام قادر مسیحی پرنٹر

Date	Signature